

rồi như người Tây phương, mở tóc quấn hung hung cất ngắn phất phơ trên vầng trán rộng, khuôn mặt khá ái với cái miệng si tình và ngạo nghệ, nhất là cặp mắt lúc quyến rũ dịu dàng, khi tóe ra tia lửa pha chất thép. Đã gặp chàng không người đàn bà nào muốn xa, vì ngoài tài ăn nói lưu loát, duyên dáng, hùng biện, chàng còn có kiến thức uyên bác, và võ nghệ cao cường.

Bửu Tấn dẫn Văn Bình tới một cánh cửa sắt đồ sộ. Văn Bình chưa kịp hỏi thì tấm cửa nặng mở dạt sang bên.

Trước mặt chàng là một gian phòng trang hoàng lộng lẫy. Một người đàn ông nhỏ thó ngồi đợi chàng trong cái ghế bành rộng.

Văn Bình trở mắt nhìn. Người ấy là ông Hoàng tổng giám đốc Mật Vụ.

..

Tiếng rú hoảng hốt của Thanh Xuân làm rung chuyển căn gác ọp ẹp và tiêu tụy. Trần Hình giờ cao võ chai vỡ, sửa soạn giáng xuống. Trong lúc vội vàng, hắn không biết sẽ hạ ai trước.

Thanh Xuân kéo vội cái khăn trải giường cũ kỹ để che tấm thân lỏa lồ, láng bóng mồ hôi. Người đàn ông buồm nằng ra, và nhảy vọt xuống giường.

Lúc ấy, Trần Hình mới nhận ra tình địch là người ngoại quốc. Về sức vóc, người lạ hơn hẳn Trần Hình. Bộ lông ngực của hắn trông đen sì và dữ tợn như lông con gấu. Cổ hắn bạnh ra, bộ mặt vũ phu, diêm hàm răng khắp khềnh và làn môi mỏng dính. Song về tài nghệ, chưa chắc ai hơn ai. Trần Hình không đến nỗi là tay tam thường trong làng nhu đạo.

Gã ngoại kiều lái đến lui dần, trong khi Trần Hình tiến lên, tiến lên. Cái võ chai nguy hiểm đang rình cơ hội thình lình đánh vào đầu đối phương.

Trần Hình đã lao vào cái tủ đựng quần áo mốc meo và rổ g tuốt. Trong một vài giây đồng hồ ngắn ngủi của Trần Hình sẽ dùng độc thủ. Đôi mắt của gã ngoại kiều mở rộng nhìn chăm chăm vào mắt Trần Hình, hai tay hoành ra, như chờ võ chai giáng xuống thì hất bản xuống đất.

Lưu ý gã ngoại kiều dựng vào cửa tủ. Cơ hội tốt đã tới cho Trần Hình. Hắn sẽ giết tên đàn ông lạ mặt, rồi liệu quả ra sao cũng được. Hắn đã quên hết mọi việc, chỉ nghĩ đến việc Thanh Xuân ôm ấp một người đàn ông đáng ghét.

Trên mặt gã ngoại kiều thoáng hiện vẻ sợ hãi khác thường. Hắn biết Trần Hình là kẻ giỏi quyền thuật và phải thận trọng tránh né những mũi thủy tinh nhọn hoắt sắp đâm xuống tua tủa.

Trần Hình cười lên sáng sặc. Hắn vừa chọn xong tử huyệt của địch. Sức lực hắn được dồn hết vào cánh tay phải. Bỗng nhiên Thanh Xuân kêu lên :

— Rờ nè ?

Tiếng kêu thốt thanh ấy làm gán tay Trần Hình chùn lại. Và gã ngoại kiều đã lợi dụng tình thế để phản công chớp nhoáng. Nghe tiếng kêu, gã ngoại kiều nhào người lại cái bàn mộc âm khí. Trần Hình cảm lại không kịp. Cử chỉ nhanh nhẹn của gã ngoại kiều chứng tỏ một trình độ khá cao về cận vệ chiến.

Gã ngoại kiều vội được con dao dẹt trên bàn. Đó là một con dao nhỏ lưỡi nép trong cán, bấm nhẹ

là bật ra, sáng quắc và sắc bén, kề vào đầu là tóc rụng không cần cắt. Với loại dao này, thủy quân lục chiến Mỹ hoạt động tại hậu tuyến địch đã hạ sát êm thấm hàng trăm lính Nhật trong đại chiến thứ hai ở Thái bình dương.

Nếu đó là trận đấu thông thường, Trần Hưng đã lùi lại khi thấy lưỡi dao đáng sợ. Nhưng hắn đã vượt qua mức sợ hãi thường tình, lửa căm thù đã khiến hắn liều lĩnh. Vì vậy, hắn xăm xăm tiến lên, mắt đỏ ngầu, đường gân xanh nổi ở tay, ở cổ và trên thái dương.

Thủ được vũ khí phòng thân, gã ngoại kiều đã mất hẳn vẻ kinh hoàng. Hắn khom lưng, xuống tẩn, lưỡi dao vờn thành hình tròn trước mặt, chờ phản ứng của Trần Hưng.

Thanh Xuân đã khoác xong cái áo ngủ rộng thùng thình. Tiến lại phía Trần Hưng, nài van xin:

— Lay anh, xin anh tha cho người ta.

Trần Hưng quắc mắt:

— Đứng xa ra, không tao giết liền bây giờ!

Nàng còn trù trù Trần Hưng đã hích cùi tay vào ngực. Bị đau điếng, nàng ôm chỗ đau, lão đảo ngã xuống.

Gã ngoại kiều quát to:

— Hành hạ đàn bà, mày là đồ hèn.

Trần Hưng xông tới:

— Mày sẽ chết dưới tay tao.

Cái vỏ chai tạt ngang cuống họng tình địch. Tuy to lớn, gã ngoại kiều né tránh rất nhanh. Mất đà, Trần Hưng lạng sang bên. Hắn sực nhớ từ lâu không rượt lại môn võ sát lá cà. Nhưng đầu sao phong độ của hắn cũng chưa đến nổi sút kém.

Quay người nửa vòng, Trần Hưng quật ngược vỏ chai vào mặt tình địch. Gã ngoại kiều thân nhiên hơi dao lên đỡ. Lưỡi dao bằng thép nguyên chất chạm vỏ chai, làm thủy tinh rơi vỡ từng mảng. Trần Hưng bồi thêm đòn nữa. Gã ngoại kiều cản lại, cái chai bị vỡ nát một nửa, rơi tung tóe trên nền gác.

Bồ hơi giở giọt trên trán Trần Hưng. Hắn biết nếu kéo dài cuộc đấu cái vỏ chai sẽ vỡ hết, và hắn sẽ bị áp đảo. Nghĩ vậy, hắn bèn đổi thế đánh. Hắn nghiêng rặng dăm vỏ chai vào mặt tình địch, nhưng nửa chừng hắn rút lại thật nhanh. Tưởng thật, gã ngoại kiều nâng dao lên đón, Trần Hưng phóng một ngọn cước ghè gớm vào giữa bụng đối phương. Gã ngoại kiều thót bụng lại chịu đòn, song hắn chưa kịp chống lại ngọn cước phía dưới, thì Trần Hưng đã vút cái vỏ chai vào trán. Bị hai miếng đòn hiểm cùng một lúc, gã ngoại kiều đành ngã người về đằng sau.

Thế võ này là cái hờ mà Trần Hưng mong đợi. Ngã người về đằng sau, gã ngoại kiều vô tình bị mất thăng bằng, Trần Hưng đá mạnh vào mắt cá chân của đối phương là hắn lộn nhào. Cây thịt trên 80 cân gieo xuống sàn nhà đánh xầm một tiếng dữ dội. Lưỡi dao tuột khỏi tay, văng vào góc phòng.

Trần Hưng nhảy xổ lên người địch. Mặc dầu bị đè dưới, gã ngoại kiều vẫn không nao núng. Hắn tung bàn tay lông lá ra, bắt được cườm tay cầm khí giới của Trần Hưng, vặn thật mạnh. Kể chưa học qua nhu đạo đã gãy nát xương tay. Nhờ được huấn luyện, Trần Hưng đã biết cách phá bằng cách ném vỏ chai xuống đất.

Khi ấy, hai người chỉ còn tay không. Trần Hình chen cổ gã ngoại kiều, miệng rít lên, cảm hờn — Đồ bản thù, tao sẽ móc mắt mày trước khi giết.

Gã ngoại kiều vừa gỡ, vừa phân trần :

— Anh thật lạ lùng ! Tôi làm gì anh đâu ?

Trần Hình nghiêng răng :

— Mày bậy bạ với vợ tao mà còn bảo là chưa đáng tội chết ư ?

Trên mặt tím bầm của gã ngoại kiều hiện ra vẻ sững sốt. Phản ứng ấy không lọt khỏi sự nhận xét của Trần Hình. Vì thế hắn nới lỏng vòng tay quanh cổ họng. Gã ngoại kiều thở dài chua chát :

— Nào tôi đâu biết nàng là vợ anh. Thấy ảnh anh trên bàn, tôi hỏi ai, nàng lại bảo anh là nhân tình hờ, không phải chồng. Nếu biết nàng có chồng, tôi chẳng khi nào dám tới. Người đàn ông nào cũng tìm vui với phụ nữ. Tôi bỏ tiền ra, và vợ anh đã bằng lòng. Đó không phải lỗi ở tôi.

Lời thanh minh của gã ngoại kiều làm Trần Hình tỉnh mộng. Hắn quay lại phía Thanh Xuân đang ngồi bóp trán dưới chân giường :

— Thanh Xuân ? Hắn nói đúng không ?

Nàng nghẹn ngào :

— Đúng.

Trần Hình buông thả gã ngoại kiều. Rồi hắn ngồi phịch xuống ghế, tay bưng mặt. Gã ngoại kiều rón rén mặc quần áo. Xong xuôi, hắn đến bên mình Trần Hình, giọng than thở :

— Tôi thành thật xin lỗi anh.

Trần Hình đứng phắt dậy gầm lên :

— Có cút đi không ?

Gã ngoại kiều mở cửa chạy vội ra. Tiếng giầy đinh của hắn đập cồm cộp trên bậc thang xiêu vẹo. Ngẩng đầu lên, Trần Hình thấy Thanh Xuân nhìn hắn, dáng điệu đau khổ :

— Anh ơi ?

Trần Hình gắt :

— Thôi, anh với em làm gì cho ngượng miệng. Tội không ngờ cô đồn mạt như vậy.

Thanh Xuân thở dài sườn sượt :

— Em không bao giờ muốn thế. Đó là hoàn cảnh bắt buộc. Em chỉ mong anh hiểu cho em.

— Cô còn đòi hỏi gì nữa ? Giữa cô với tôi hết rồi.

— Thật ra, em chẳng dám đòi hỏi gì. Anh đuổi em, em cũng không dám cãi. Duy em chỉ nhắc anh một điều : anh mất việc đã lâu, và đây không phải lần đầu em dẫn thân vào nghề như nhóp. Nếu không thì lấy đâu ra tiền thuê phòng, tiền ăn, tiền mua sắm, tiền hút cho anh ? Lẽ nào anh không biết. Anh biết, song vì không có tiền anh đành nén lòng ghen. Đến bây giờ...

Thanh Xuân khóc nức nở. Nàng đã nói đúng nỗi lòng của Trần Hình. Thật thế, hắn còn lạ gì Thanh Xuân là gái nhảy về chiều, khách khứa ít ỏi, không kiếm thêm nghề khác không sao sống nổi. Tuy nhiên, hắn vẫn ngậm miệng. Hắn tự cảm thấy hèn hạ và ích kỷ khi nghe Thanh Xuân nói.

Lau nước mắt, nàng nói tiếp :

— Anh ghen nữa đi, em không giận anh đâu.

Trái lại, em còn sung sướng nữa. Anh ghen em, đánh em, em mới có thể biết rõ anh còn yêu em. Phải không Rờ-nê ?

Trần Hình nhắm mắt, để khỏi nhìn cảnh giường chiếu hỗn độn. Điều thuốc thom của gã ngoại kiều tắt nửa chừng còn nằm trơ trên cái đĩa sứ đựng tàn, sứt mẻ. Tuần trước, lang thang ngoài phố về, thấy mẫu thuốc trên bàn, hắn đã vô lý hút lấy hút để, không cần hỏi thuốc của ai.

Giờ đây, điều thuốc Camel thân mềm biến thành cái gai nhọn đâm vào mắt hắn. Hắn vô lý lấy điều thuốc, ném xuống đất, dẫm lên cho nát bét. Mắt hắn long lên sòng sọc :

— Cô hẹn hắn khi nào ?

Nàng đáp qua nước mắt :

— Đêm... qua.

— Phòng ngủ của tôi, không phải là ô điếm

— Trước kia... nhiều lần rồi, song anh lặng thinh, nên em tưởng anh bằng lòng. Khốn nạn... vì chúng ta quá nghèo, miễn cưỡng em phải... Nếu anh có tiền, không cần nhiều, chỉ tạm đủ sống, em sẽ bỏ hết.

— Hừ, trước khi đi, tôi đã nói với cô là sắp có tiền. Cô lại hẹn tôi về sớm, vào Chợ lớn ăn mì. Cô thích làm nghề bán thịt, chẳng phải vì cô hy sinh cho tôi.

— Oan em lắm: Cách đây hai tuần, anh cũng hứa là có tiền, có thật nhiều tiền. Bao hai em nằm đợi anh một ngày, không lên vũ trường. Rốt cuộc, không có tiền ăn cơm. Hồi sáng, em sợ anh hứa phieu như lần trước.

Lời nói của cô gái nhảy về già làm gã giang hồ tê tái. Cách đây hai tuần, Trần Hình chắc hẳn có tiền, vì một người bạn cũ từ Lào sang, hứa thuê hẳn bảo tiêu hàng lậu ở vùng biên giới. Người bạn hứa trả trước 30.000 đồng, mỗi chuyến tùy hàng ít hay nhiều hẳn sẽ được lãnh 50.000 đồng nữa. Nằm được lời cam kết của bạn, Trần Hình đã lên mặt với Thanh Xuân, bắt nàng ở li trong phòng, đợi hẳn mang tiền, mang thức ăn nguội về. Nàng chờ mãi mắt không thấy bánh mì, xúc xích, rượu chát và thuốc lá Mỹ. Vì người bạn Lào đã bị bắt.

Lòng Trần Hình rạt rào tình thương vô hạn. Hắn định ôm lấy nàng, hôn lung tung vào tấm thân nhầy nhụa. Tuy nhiên, hắn lại đứng vững. Tờ giấy bạc hai trăm nhàu nát nằm tênh hênh trên cái bàn ám khói và cáu đất. Đó là món tiền hưởng lạc của gã ngoại kiều lạ mặt. Trời ơi, nàng phải bán mình để lấy 200, số tiền tầm thường mà Trần Hình vừa tung cho trẻ con hàng xóm nhặt chia nhau ăn mực nướng !

Bàn tay Trần Hình run lên. Tờ 200 đen dũi như cái tát trời giáng vào đôi má hóp của Trần Hình. Hắn vụt đứng dậy, như ngồi trên lò so. Thanh Xuân gọi giạt :

— Rờnê, anh đi đâu ?

Chẳng nói nửa lời, hắn quày quả ra cửa. Nàng túm lấy áo hắn, giọng van vỉ :

— Đừng bỏ em tội nghiệp, Rờnê.

Bàn tay trái của Thanh Xuân đặt lên khung cửa. Trần Hình đập cửa thật mạnh : 5 ngón tay mảnh dẻ bị tìm bằm. Song nàng không biết đau. Trong

óc nàng, một ý nghĩ choán hết : phải làm cách nào giữ Trần Hình lại.

Nàng bá lấy cổ hần, định hôn. Hần gạt nàng ra. Nàng ngã lăn chiêng trên nền gạch ướt át. Trần Hình nhỏ bẹt bãi nước bọt, đoạn bước rảo xuống cầu thang, mặc nàng rên rỉ một cách thảm thiết.

Bên ngoài, trời nắng như thiêu như đốt.

*
**

Trần Hình mở choàng mắt. Bóng tối đã bao phủ bờ sông Sài Gòn. Con sông Đồng nai uốn một vệt dài lấp lánh, dưới nền trời nhuộm đen láng mượt gần hàng trăm hột kim cương óng ánh và đom đóm.

Đầu Trần Hình nhức như búa bõ. Trước mắt hần khách sạn Majestic biến thành một ngọn đèn không lồ lắc lư trước gió. Hần sực nhớ là đã uống nhiều rượu mạnh. Sau khi rời căn gác ọp ẹp đường Trần Hưng Đạo, hần chui vào một tiệm rượu gần bến xe buýt, cạn hết ly này đến ly khác, đến khi miệng cháy bỏng, thân thể ngất ngư mới thất thểu trèo lên xích lô. Qua tiệm Thái Thạch, hần nhẩy xuống, mua một chai chianti, thứ rượu vang dễ say của Ý, cặp vào nách với miếng dăm-bông lớn, rồi ra bờ sông hóng mát. Hơi men làm hần nóng ran mặc dầu gió chiều thổi vù vù, một số người phải mặc áo len.

Trong chớp mắt, hần uống hết chai chianti, vứt vỏ chai xuống nệm cỏ, rồi dựa lưng vào cây dừa, nhìn ra sông, ngủ thiếp lúc nào không biết. Giấc ngủ say sưa làm hần quên được sự thật đau lòng.

Bờ sông vắng lặng như trong ngày đông giá rét. Trần Hình có cảm tưởng là nước sông đặc sệt lại, và quện vào nhau không chảy nữa. Xa xa, lóe lại ánh đèn của bến đò Thủ Thiêm. Một ánh đèn vừa lóe sáng trong cuộc đời tăm tối và đau hương của hần.

Hai cây kim đồng hồ ở cổ tay chỉ đúng 7 giờ. Hần mới mua đồng hồ tại chợ Bến Thành. Từ một năm nay, hần không được đeo đồng hồ. Hần coi giờ bằng cách nhìn bóng nắng, hoặc nghe còi hụ 12 giờ trưa, và tiếng xường ngôn mỗi giờ trong đại bá âm được phồng bên vắn ong ong. Cái đồng hồ mới mua bắt hần nghĩ đến công việc sắp làm.

Hần xốc cổ áo sơ mi nhàu nát, đá vỏ chai chianti xuống nước kêu bồm, bật lửa hút thuốc lá, miệng lảm bảm :

— Ừ thì làm, sợ gì !

Bách bộ đến đại lộ Nguyễn Huệ, Trần Hình gặp tắc xi. Hần vẫy lại, dặn lái vào Chợ Lớn.

Ngồi trên xe, ruột gan Trần Hình nóng sôi một cách khác thường. Con đường từ bờ sông vào Chợ Lớn bị kẹt xe nên chạy được một quãng, tài xế lại tắt máy đậu lại. Trần Hình giục :

— Mau lên, kéo tôi lỗ hện.

Người tài xế đạp lút ga, chiếc xe con cóc vọt mạnh lên phía trước. Nhưng Trần Hình vẫn thấy quá chậm. Một phút sau, hần lại gắt :

— Sao anh không chạy nhanh thêm nữa ?

Người tài xế dán mắt vào con đường sáng loáng ánh đèn, không đáp. Trần Hình cầu nhàu :

— Anh điếc hả ?

Lúc ấy, người tài xế mới chậm rãi trả lời :